

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 24. Liber contra Julianum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum V.

A. C. 421.

Sup. l. V. §.

II. Clem.

Alex. Strom.

IV.

c. 12. 13. &c.

c. 18.

Sup. l. XX.

§. 12.

Hanc simulationem S. Augustinus absolute damnat, & dicit, nunquam licere in materia Religionis mentiri; alias enim imprudentiæ argui possent Martyres, quod modo tam facili vitam suam non servassent. Probat etiam, si in hac materia permissum sit mendacium, ipsum fidei fundamentum everti. Ad alia deinde progrediens, omne mendacii genus damnat, & respondet ad omnia Scripturæ loca, quorum auctoritate in certis circumstantiis licere mentiri dicebant; ostendit, nullum mendacii exemplum in novo Testamento legi, in veteri autem, ea, quæ mendacia viderentur, talia non esse, nec ea a Scriptura approbari. Peccatorum compensationem impugnat, & defendit, nunquam malum, sub quacunque Boni eventuri specie, faciendum. In hoc opere, se ipso Judice, quæstionem de Mendacio accuratius tractat, quam in illo, quod paulo ante susceptum Episcopatum scripserat.

§. XXIV.

Liber contra Julianum.

II. Retr. c. 62
ep. 207. ad
Claud.

Postquam S. Augustinus totum opus Juliani contra se scriptum accepit, & curiose examinavit, deprehendit, extracta sibi a Comite Valerio submissa, Autographo non omnino esse conformia, timuitque, ne se Julianus imposturæ accuset,

cuset, nec eum fefellit hæc conjectura, ^{Sæculum V.}
quippe hanc occasionem S. Augustinum ^{A. C. 421.}
criminandi Julianus solertissime arripuit.

Ergo S. Augustinus statuit, fusius respon-
dere, & sine mora anno 421. respondit,
edito opere, cui se multum laboris im-
pendisse fatetur, quodque inter cœtera
adversus Pelagianos elegantissimum æ-
stimatur. Dividitur in sex libros. In
duobus primis Julianum generatim Au-
thoritatem Doctorum Catholicorum op-
pugnat. In cœteris, Juliani libros qua-
tuor refutans, Adversarii vestigia nulla
intermissione premit. In libro I. pro-
bat, Julianum, dum Catholicos dicit esse
Manichæos, eorumdem errorum incusa-
re Patres, qui ante hæc tempora scri-
pserant, scilicet S. Irenæum, S. Cypria-
num, Reticium, Episcopum Augustodu-
nensem, Olympium, Episcopum Hispa-
num, S. Hilarium, S. Ambrosium, cujus
textus de peccato originali refert. (*)
Opera Reticii, & Olympii non super-
sunt; id tantum scimus, Reticium Con-
cilio Romano contra Donatistas, Summo
Pontifice Melchiade, anno 313, inter-
fuisse

*Sup. X. §. II.
c. 8. 9. &c.*

(*) Idem Protestantibus circa omnes articu-
los in quibus a Fide Romana discesserunt, v. g.
de merito, de purgatorio, objici jure merito po-
test; eos nimirum non nos solum, sed Sanctos
Patres damnare.

Sæculum V.
A.C. 421.

fuisse. Julianus ex S. Basilio, & S. Iohanne Chrysostomo non nulla in rem suam afferebat. S. Augustinus respondet, & probat, Pelagianorum Doctrinam in Oriente non minus, quam in Occidente damnari. Ostendit deinde, quod Julianus, etiam nescius, Manichæis favere positis quibusdam assertionibus, non intelligens, quid inde sequeretur. In libro secundo respondet ex Auctoritate Patrum ad quinque Pelagianorum argumenta contra peccatum Originale, licet, qui admitterent hoc peccatum, constituere Dæmonem nascentium hominum Auctorem, Matrimonium dammare, negare, omnia peccata in Baptismo remitti, Deum iniustitiæ accusare, & homines ad desperationem adigere, eo quod nunquam possent ad perfectionem pervenire. Contra has calumnias adducit Auctoritatem decem Episcoporum eorundem, quorum testimonio peccatum Originale probaverat; nempe S. Irenæi, & Cypriani, Reticii, Olympii, S. Hilarii, S. Gregorii Nazianzeni, S. Ambrosii, S. Basilii, S. Joannis Chrysostomi, S. Innocentii Papæ; his S. Hieronymum adiungit, cujus laudes in variis hujus operis partibus texuit.

III. in Jul.

Ad singulos deinde Juliani libros pervenit; de malo concupiscentiæ differt, & ostendit, quantum differat a mala

stantia, quam nobis inesse Manichæi sibi ^{Sæculum V.} imaginabantur. In libro IV, duo præ- ^{A.C. 421.} cipue probat; Infidelium non esse veras ^{c. 3. n. 16. c. 12} virtutes, & concupiscentiam etiam Scri- ^{n. 60. c. 14. n.} ptorum Gentilium testimonio malam ^{72. c. 15. n. 78} esse. Explicat per digressionem, quo- ^{c. 8. n. 42. c. 1.} modo Deus velit, ut omnes homines ^{n. 4.} salventur. In libro V. docet, omnes Christianos peccato adscribere pœnas, quas parvuli a primis cunis patiuntur, & exclusionem a Regno Dei, si sine Baptismo moriantur. Peccatum posse esse ^{c. 3. n. 10. & c.} pœnam peccati præcedentis, cujus exemplum habemus in illis, qui a S. Paulo ^{Rom. I. 18.} in sensum reprobum traditi dicuntur; ^{c. 4.} atque ex eadem massa damnata quosdam ^{c. 3.} gratuito eligi, alios esse vasa iræ. In libro VI. fidem de peccato Originali ex Baptismo infantum, ex Cæremoniis exorcismorum, & afflatus ad abigendum Dæmonem confirmat. Ostendit ab exemplo olivæ hortensis, quæ non nisi oleastrum producit, oportere, ut Regenerati filios peccatores generent, & per Baptismum sanctificari etiam corpus, quamvis maneat corruptibile. ^{c. 6. 7.} ^{c. 13.}

§. XXV.

Pelagiani in Oriente damnati.

Ex quo Zosimus Papa sententiam pro-III. in Jul. nuntiaverat, usque ad annum 431. ^{c. I. n. 5.} Pelagiani Concilium universale agi po-
Hyst. Eccles. Tom. V. G g g stula-